

Neviniauko

SARA CATE

Autorka bestsellerov USA Today

Neviniatko

SARA CATE

Copyright © 2025 Sara Cate

Original title: The Good Girl Effect by Sara Cate

Tip-in art © Chloe Quinn

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems—except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews—without permission in writing from its publisher, Sourcebooks. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Mária Bebejová

Redakčná úprava a korektúry: Zuzana Ruttkayová

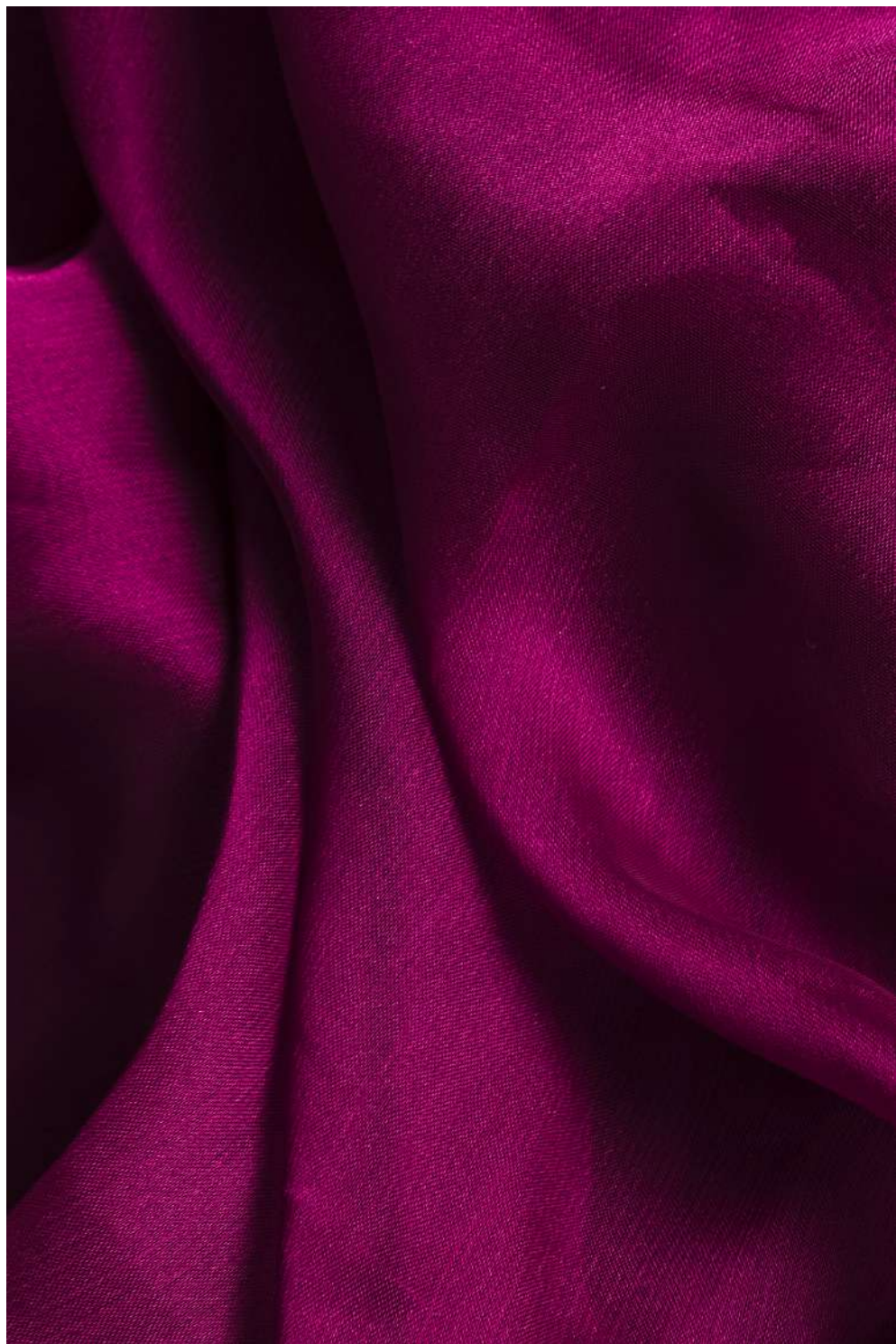
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-296-4

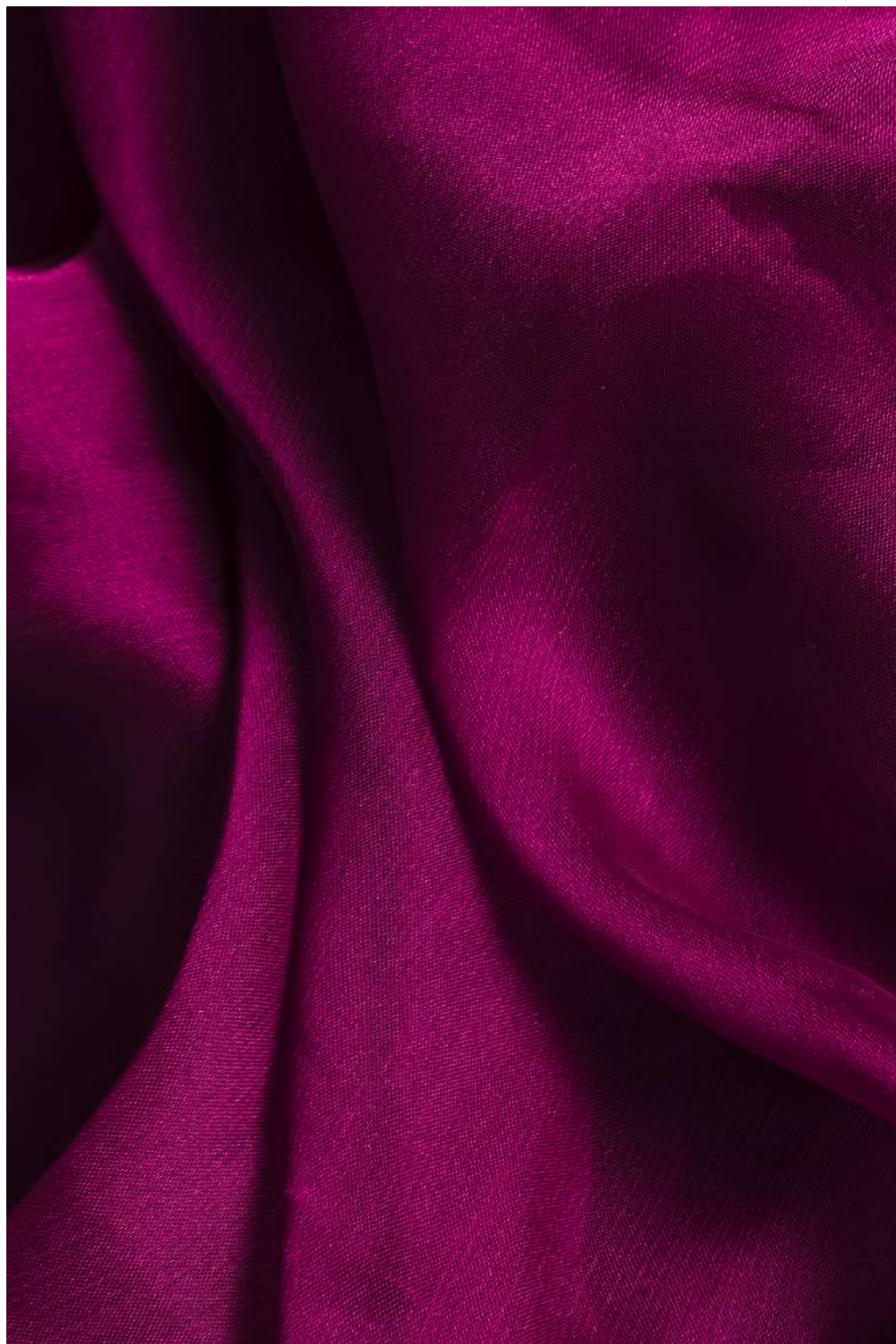
SARA CATE

Nemico

Táto kniha je venovaná všetkým,
pre ktorých sú slová chvály
zdrojom vzrušenia.

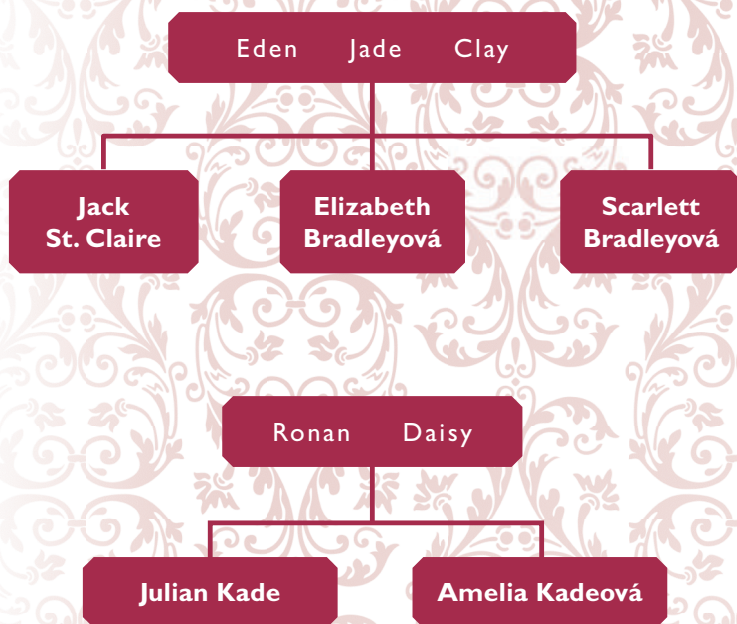
Poznámka autorky

Hanebné dedičstvo je séria, ktorá sa odohráva dvadsaťpäť rokov po udalostiach zo série *Salacious Player's Club*. Hoci sa v tejto sérii objavajú niektoré známe postavy a spomínam v nich aj udalosti z pôvodnej série, ide o úplne nový príbeh, ktorý môžete čítať aj samostatne.

Pre tých, ktorí by radi hľadali súvislosti medzi touto a pôvodnou sériou je k dispozícii aj rodokmeň.

Vitajte v Impériu.

Rodokmeň rodiny Salacious

Hunter Drake Isabel

```
graph TD; A[Hunter Drake Isabel] --> B[Phoenix Scottová]; A --> C[Austin Scottová]; A --> D[Weston Scott]; E[Garrett Mia] --> F[Liam Porter]; G[Emerson Charlotte] --> H[Maggie Beau];
```

Phoenix
Scottová

Austin
Scottová

Weston
Scott

Garrett Mia

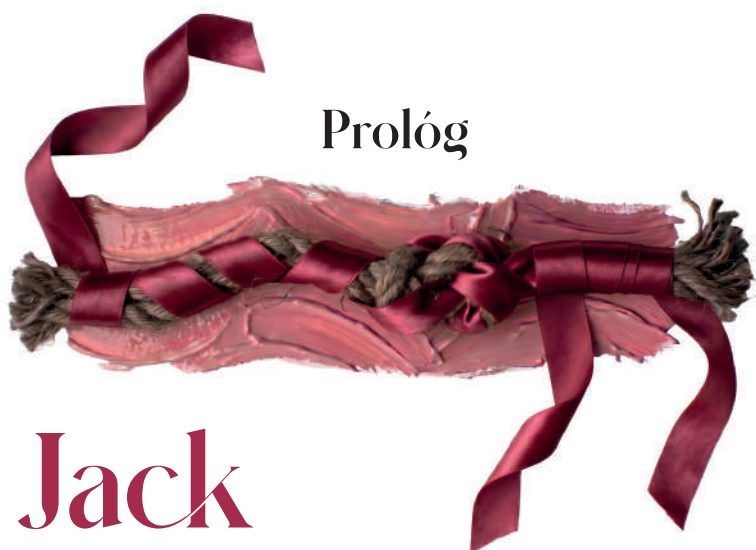
Liam Porter

Emerson Charlotte

Maggie

Beau

Prológ

Jack

„Už sú tu všetci,“ ticho prehovorím, keď sa usadím v zadnej časti slabo osvetleného baru. „Tiež ste dostali ten e-mail?“

„Hej,“ odvetí moja najlepšia priateľka Phoenix, sediacca vedľa mňa.

„Jasná vec,“ pridá sa Weston, skrolujúci po telefóne.

V rohu boxu sedí v tichosti Julian a jeho sestra Amelia. U Juliana ide o prejav vzdoru, zatiaľ čo Amelia je tichá väčšinu života. Hryzie si do pery a každou sekundou pôsobí nervóznejšie a nervóznejšie.

Ani jeden z nich nechce začať rozprávať o tajomnom e-maile, ktorý včera všetkým poslal ich otec, a v ktorom

nás žiadal, aby sme sa presne o ôsmej stretli v bare U Geoa. Ronan Kade spoluvlastní sex klub, v ktorom robím už siedmy rok. Je to zároveň aj môj krstný otec a jeho syn Julian nikdy nepatril medzi mojich najväčších fanúšikov.

Tento pocit je vzájomný.

Ide mi na nervy jeho namyslený, povýšenecký výraz. Hoci sme spolu s Julianom vyrastali, nič to nemení na fakte, že ho považujem za snobského egocentrika.

„Myslíte, že sa ukáže?“ opýtam sa a prebehnem pohľadom po skupine.

„Jasné, určite,“ odsekne ironicky Julian. „Nepríde. Pravdepodobne sa teraz plaví na jachte niekde na druhom konci sveta. Ten e-mail poslal len preto, aby nás sem všetkých nalákal.“

Nalákal nás sem, aby sme sa konečne porozprávali, pomyslí si sám pre seba.

„A čo tvoja sestra? Tiež bola medzi adresátmi,“ povie Julian, akoby to bola nejaká zbraň, ktorú chce použiť proti mne. Snaží sa kruto poukázať na to, že so mnou moja vlastná sestra nekomunikuje. Neodpovedá mi ani na telefonáty, nieto aby sa objavila v rovnakej miestnosti ako ja.

Moja mladšia sestra Elizabeth niesla minuloročnú smrť mojej manželky rovnako ťažko ako ja. Brala Em ako vlastnú sestru, dokonca s nami bývala v čase, keď Em v bolestiach umierala. No keď ma najviac potrebovala, ja som sa na dlhú dobu uzavrel sám do seba. Mal som

tam byť pre moju sestru a dcéru, no nedokázal som to. Sotva som sa vedel postarať sám o seba.

Teraz je mojím jediným cieľom dostať svoju štvorročnú dcéru z Paríža a vrátiť sa tam, kam patríme – domov. Ak tento e-mail od Ronana znamená to, čo si myslím, možno sa mi konečne naskytne príležitosť.

„Na Elizabeth čakať nemusíme,“ zamrmler si popod nos, keďže predpokladám, že sa neukáže.

„Mali by sme počkať na všetkých,“ namietne Phoenix a jemne mi položí ruku na plece. Viem, že má pravdu, preto sa vyhýbam očnému kontaktu s ňou.

V tom sa rozletia ťažké dvere a vidím, ako do miestnosti vkľzne moja sestra. Pristúpi k nášmu stolu a bez toho, aby na kohokoľvek upriamila svoj zrak, sa potichu zloží na prázdne miesto. Čierne vlasy má stiahnuté do pevného drdola a jej výraz je tvrdý, akoby plný bolesti. Pohľad na ňu ma ničí.

Všetci mlčíme. Šiesti sedíme okolo stola v zadnej časti tmavého baru, akoby sme vyčkávali na náš krutý osud.

„A čo teraz?“ Phoenix prehluší ticho ako prvá. Pozriem na ňu a vidím, že máme rovnaký výraz tváre. Už roky je mojou najlepšou priateľkou. Po vysokej so mnou odišla do Paríža a momentálne je za týmto stolom asi jedinou osobou, ktorej na mne skutočne záleží.

Čo sa týka ostatných, Julian a Amelia vyrastali tu, hoci ich rodičia sú Američania. Moja sestra sem prišla

kvôli baletnému programu a Phoenix s Westonom sem prišli pred pár rokmi pracovať pre klub.

Rozhostí sa medzi nami trápne ticho a ja začínam byť nervózny. Dúfam, že nám chce Ronan len oficiálne oznámiť svoj odchod do dôchodku a menovať syna za svojho nástupcu, čo by znamenalo, že môžem slobodne odísť. V žiadnom prípade nebudem pracovať pre Juliana Kadea.

Práve keď sa chystám navrhnuť, aby sme zavolali Ronanovi, rozozvučí sa mi telefón. Mne aj všetkým ostatným.

Takmer súčasne sa skloníme k telefónom.

„To je e-mail od otca,“ povie Amelia s úsmevom.

Julian prevráti oči bez toho, aby sa po telefón vôbec natiahol.

„Prečítam ho,“ poviem a rozkliknem notifikáciu.

„Milé deti,“ začína, akoby sme boli banda tínedžerov a nie skupina dvadsiatnikov a tridsiatnikov.

„Táto správa je pre všetkých šiestich z Vás: Juliana, Ameliu, Jacka, Phoenix, Elizabeth a Westona...”

„Chystal som sa na ňu už dlho a som si istý, že ste už uhádli, o čo ide. Po boku môjho obchodného partnera Matisa Moreaua som posledných dvadsaťpäť rokov riadil klub L'Amour. Nadišiel čas, aby som oficiálne odišiel do dôchodku.“

„Už som o tom hovoril s Matisom a obaja sme sa zhodli, že by ste mali klub prevziať.“

„Počkať.“ Julian ma so zamračeným výrazom preruší. „Kto? Kto má ten klub prevziať, kurva?“

Znovu sa vrátim na začiatok e-mailu v márnej snahe dopátrať sa odpovede.

„Myslím... Myslím, že my všetci,“ odvetí Phoenix.

„My všetci?“ opýta sa Amelia nechápavo. „Máme ten klub vlastniť spoločne?“

„To môžem osrať,“ zamrmle Julian, odhodí telefón na stôl a siahne po drinku.

S nespokojným povzdychom pokračujem v čítaní.

„Všetkých Vás poznám už od narodenia. Vaším rodičom sa podarilo vytvoriť impérium a vyrastali ste spolu ako rodina. Do Paríža Vás priviedol sen a v L'Amour ste všetci tvrdo makali. Teraz Vás ale vnímam ako šiestich dospelých ľudí, ktorí stratili smer. Vzájomne ste sa odcudzili a každý z Vás niečo nenávratne stratil. Poznám ten pocit.“

„Vidím Váš potenciál. Každý z Vás je jedinečný. Ak by ste skutočne spolupracovali, mohli by ste klub pretvoriť na ešte lepšie miesto, než aké vytvorili Vaši rodičia.“

„Neexistuje silnejšie puto ako to rodinné. Vy všetci ste rodina, bez ohľadu na to, či si to uvedomujete alebo nie. V tomto liste chýbajú mená troch z Vás – Liama, Austin a Scarlett. Hoci si v živote vybrali inú cestu, táto ponuka platí aj pre nich, ak by o ňu mali záujem. A ja verím, že k tomu raz dôjde.“

Na opačnej strane stola si sestra odfrkne a keď k nej zdvihnem zrak, všimnem si, že nahnevane zatína zuby. Snažím sa nenechať sa tým ovplyvniť a pokračujem v čítaní.

„Preto odovzdávam klub Vám všetkým. Môžete s ním urobiť, čo uznáte za vhodné. Zmeňte mu meno. Urobte si všetko po svojom. Jedinou podmienkou je, že ho musíte spoločne viesť aspoň rok. Ak čo i len jeden z Vás odstúpi, vlastníctvo sa pri navráti Matisovi a on podnik predá.“

„Neberte to ako trest. Je to experiment. Bol som svedkom toho, ako klub Vašich rodičov zachraňoval životy a ja dúfam, že tento zase zachráni tie Vaše.“

„Jeden rok. Žiadam Vás len o jeden rok. Potom si môžete robiť čo chcete.“

„Prosím Vás, aby ste to aspoň skúsili.“

„Nájdite svoju rodinu, urobte si z tohto miesta domov.“

„S úctou, Ronan Kade“

Zízam na e-mail s otvorenými ústami. Kým spracúvame novonadobudnuté informácie, všetci za stolom mlčíme.

Odrazu si uvedomím, že mi moje plány opustiť Paríž preklzajú pomedzi prsty. Ak odídem, ostatní o túto príležitosť prídu. Naozaj to chcem mať na svedomí?

Znovu správu prebehnem očami. „Musí to mať nejaký háčik.“

„Nuž, zdá sa, že je rozhodnuté.“ Elizabeth sa nahnevane postaví. „Vyzerá to tak, že ten klub nakoniec nedostane nikto z nás.“

„Počkaj, počkaj,“ Amelia prosebné natiahne ruku k Elizabeth. „Nechceme nad tým aspoň porozmýšľať?“

„Porozmýšľať nad čím?“ vyštekne Julian. „Všetkým nám skôr narastú krídla a odletíme to Tramtárie ako by sme mali spolupracovať a vytvoriť niečo naozaj úspešné.“

„S tvojím prístupom určite,“ zahľási Weston sarkasticky. Celý čas sotva vzhliadol od telefónu a pochybujem, že ho návrh, ktorý nám bol predložený, vôbec zaujíma.

Weston nič neberie vážne. Je tu len pre zábavu a všetci to vedia. Ak nedostane príležitosť vlastniť klub, bude

jednoducho ďalej pracovať tu *U Geoa* alebo v niektorom z iných parížskych barov. V porovnaní s nami nemá čo stratiť a jeho ostrý tón mi lezie na nervy.

„A čo ak má otec pravdu,“ zašveholí Amelia, zalomí pri tom rukami a prebehne po nás pohľadom. „Možno by sme ho mohli vlastniť spoločne. Môže to fungovať.“

Sotva dokončí vetu a jej brat sa prudko postaví. Weston nasleduje jeho príklad.

„Zbytočná strata času,“ okomentuje to Julian.

Na Ameliinej tvári sa zrači sklamanie, no jediné, čo vnímam, je moja sestra sediaca vedľa nej. Moja sestra, s ktorou som už viac ako rok nesedel v rovnakej miestnosti. Kto vie, či sa mi ešte naskytne takáto príležitosť? Ak chcem ešte niekedy napraviť svoj vzťah s Elizabeth, spolupráca pri vedení klubu by mohla byť mojou poslednou šancou. Konečne by to neboli len náhodné stretnutia ako doteraz. Stretávali by sme sa na porádach. Nemala by na výber, musela by so mnou komunikovať.

Ale ako mám, dočerta, presvedčiť zvyšok skupiny? Ak ich nechám odísť a Ronanova ponuka vyjde nazmar, Elizabeth ma začne opäť ignorovať a môže trvať ďalší rok, kým sa mi podarí znovu sa s ňou ocitnúť v jednej miestnosti. To nemôžem dopustiť.

„Dajme tomu jeden rok,“ navrhnem. Všetci zamrznú na mieste a upierajú na mňa pohľady. „Len jeden rok,“

zopakujem a zdvihnem sa zo stoličky. „Aj tak nemáme čo stratiť, nie?“

„Aký to má zmysel?“ opýta sa Phoenix a jemne nakloní hlavu do strany.

„Zmysel je v tom... že Ronan má pravdu. Môžeme spoločne vytvoriť niečo skvelé. Každý z nás je jedinečný. Amelia je dobrá v dizajne a marketingu a West má skúsenosti s vedením baru. Nix má obchodného ducha. Elizabeth...“

Sestra mi nevenuje pozornosť ani keď vyslovím jej meno. Potlačím smútok a pokračujem.

„Elizabeth tancovala po celom Paríži. Môže mať na starosti celý program klubu.“

„A čo ja?“ ozve sa spoza mňa Julianov hlas.

Otočím sa a upriem naňho pohľad. Razom stojím tvárou v tvár jedinému človeku, ktorého nedokážem vystáť. Predstava spolupráce s ním ma odpudzuje, ale v tejto situácii nejde o mňa. Ide o to, aby tento šialený plán fungoval, a ja som vďaka nemu získal svoju sestru späť.

Pre ňu dokážem vydržať jeden rok s tým najnamyslenejším, najarogantnejším a najegocentrickejším hajzlom v Paríži.

„Ty, Julian,“ poviem a potľapkám ho po pleci. „Ty budeš môj partner.“

„Tvoj partner?“ opýta sa posmešne.

„Áno. Klub budeme viesť spoločne. A tí z nás, ktorí budú chcieť po roku odísť, to môžu aj urobiť. Potom bude celý len tvoj.“

Skúmavo na mňa hľadí. Kým čakáme na jeho odpoveď, napätie v miestnosti by sa dalo krájať. Teraz je to všetko na ňom. Na človeku, ktorý toto všetko potrebuje najmenej. Vďaka štedrému dedičstvu si žije spokojný, bezproblémový život.

Všetci sme teraz vydaní na milosť a nemilosť Juliana.

So zvrášteným obočím na prefikanej tvári zvažuje túto ponuku.

„Fajn,“ vyhlási napokon. „Súhlasím.“ Takmer okamžite sa odo mňa odvráti a ja viem, že by som mal nejako zareagovať, no som príliš zaskočený. Nikdy by mi nenapadlo, že s tým bude naozaj súhlasiť.

„Počkat', takže do toho naozaj ideme?“ opýta sa Phoenix.

„Zdá sa, že áno,“ odvetím.

Pohľadom spočiniem na sestre, ktorá sa na mňa stále odmieta pozrieť. Namiesto toho sa prívetivo usmieva na Ameliu, ktorá sa snaží potlačiť nadšenie.

„Prinesiem nám niečo na pitie,“ oznámi Weston a vkláza za bar, akoby mu to tu patrilo. A ak vezmeme do úvahy, že tu väčšina z nás vyrastala a majiteľa poznáme už od detstva, nie sme až tak ďaleko od pravdy.

My ostatní zatiaľ naďalej stojíme okolo stola. Priestorom sa nesie tichý džavot a nesmelé mumlanie a ja

vstrebávam udalosti posledných minút. V žalúdku pocítim neviditeľný osteň viny. Toto rozhodnutie som neurobil pre klub ani pre ostatných. Nezáleží mi na tom, či sa bude klubu dariť, alebo naše úsilie zlyhá, dokonca neverím ani Ronanovmu posolstvu o tom, že máme v našej spolupráci nájsť nejakú hlboko ukrytú hodnotu. Títo ľudia nie sú moja rodina. O rodinu som prišiel v deň, keď mi zomrela manželka.

V tejto miestnosti sa nachádza len jeden člen mojej rodiny, na ktorom mi skutočne záleží a pre ktorého to všetko robím. To, že budem viesť klub spoločne s Elizabeth znamená, že sa s ňou budem častejšie stretávať, zhovárať sa s ňou a snád' tak napravím aj náš pokazený vzťah. Ak sa mi to podarí, vezmem svoju dcéru späť domov do Kalifornie, kde obaja patríme. Ostatní si s týmto miestom môžu urobiť čo len chcú.

Je to len jeden rok. Jeden rok zvládnem.

O chvíľu sa vráti Weston aj s táckou plnou pohárov. Ako ho poznám, doniesol len nejaký lacný chl'ast vhodný skôr pre bandu vysokoškolákov než pre zrelých podnikateľov. Podľa farby nápoja a cukrom poprášaných okrajov usudzujem, že ide o koktail Lemon Drop, a nemýlim sa.

„Na náš nový klub,“ zvolá Phoenix a pozdvihne pohár.

„Počkať,“ preruší ju Amelia a všetci spustíme ruky s pohármi. „Otec povedal, že ho môžeme premenovať. Máte nejaké návrhy?“

Odpoved' mi zide na um takmer okamžite.

„No, spomínal predsa, že naši rodičia vytvorili impérium. Takže navrhujem, aby sme urobili to isté.“

„Impérium,“ zopakuje Phoenix s hrdým úškl'abkom.

„Páči sa mi to,“ zašveholí Amelia.

„Na Impérium,“ zvolá Weston.

„Na Impérium,“ zopakujú aj ostatní. Potom do seba všetci vylejeme obsah pohárov, dokonca aj moja sestra, ktorej nahnevanú grimasu čoskoro nahradí vrelý výraz plný nádeje.

Celý tento projekt pravdepodobne skončí katastrofou. Hoci sme v klube pod Ronanom a Matisom pracovali celé roky, nepredpokladám, že sme sa naučili dosť na to, aby sme to zvládli sami. Nemáme na to, aby sme zopakovali úspech Emersona Granta spreď takmer tridsiatich rokov. Možno len za predpokladu, že by sme do toho išli celým srdcom. Ale ako povedal Ronan, stratili sme smer. Všetci bojujeme za niečo iné ako za tento klub. Naše motivácie presahujú rámec tohto podnikateľského projektu. Ale pri troche šťastia by môj plán mohol vyjsť.

A tak sa zrodilo Impérium.

Pravidlo č. 1

V každej knihe vieš nájsť
niečo zaujímavé.

Camille

O DESAŤ MESIACOV

„Bonjour, Marguerite,“ pozdravím potom, čo otvorím dvere antikvariátu. Zhodím tašku pod pult, ponáťahujem sa a zamierim k regálom.

Je začiatok jesene a teploty už výrazne klesli, takže v miestnosti so zatiahnutými žalúziami je stále chladno. Keď ich vytiahnem, vpustím dnu lúče ranného slnka, ktoré sa pomaly prebíjajú cez špinavé okná. Vložím si do uší slúchadlá, v mobilnej hudobnej aplikácii sa preskroľujem až k playlistu s popovými pesničkami z 80. rokov a stlačím play. V ušiach mi zaznejú gitarové tóny Pat

Benatarovej, chopím sa vozíka plného kníh a tlačím ho smerom k sekcii *Littérature*.

Práca v antikvariáte veľa nevynáša, no stačí mi to na pokrytie polovice nájmu za byt, ktorý zdieľam s nepríjemnou a otravnou ženskou pracujúcou v pekárni. A prácu s knihami mám rada. Aspoň vďaka nim môžem na chvíľu uniknúť z tohto nudného života. S mizerným platom si vystačím, teda aspoň kým sa mi naozaj nepodarí opustiť túto dedinu a nájsť si niečo lepšie niekde inde. Možno v Londýne. Možno v Paríži. Možno v Ríme. Nie je to ale jednoduché - samotárka bez rodičov, bez peňazí, bez vzdelania a akýchkoľvek zručností sa nemôže len tak zo dňa na deň zdvihnúť a opustiť dedinu, v ktorej vyrastala. Moja tvrdohlavosť, zvedavosť a slabý kresliarsky talent by ma ďaleko nedostali.

Dovtedy ale musím trčať v tejto nudnej práci, v tejto nudnej dedine a žiť tento nudný život.

Odložiť nové knihy do regálov mi trvá niekoľko hodín, no úprimne, schválne sa s tým neponáhľam. Ak by som zrýchlila, nemala by som ku koncu dňa čo robiť. Keďže leto už skončilo, takmer nikto sem nechodí a ak by som dokončila robotu príliš rýchlo, len potom by sa dostavila *skutočná* nuda.

Margueritte je pri pokladni a obsluhuje zákazníkov, zatiaľ čo ja si prezerám knihy v sekcii *Romantika*, pretože majú najkrajšie obaly a názvy. Keď mám istotu, že sa

nikto nepozerá, vytiahnem jednu knihu z police. Má ružový chrbát a text názvu pripomína bubliny. Na obálke sú pery, ktoré vyfukujú žuvačkovú bublinu.

Kým si zo zadného vrecka vyťahujem pero, Blondie mi do uší spieva *Call Me*. Pre istotu ešte raz pohľadom prebehnem po miestnosti, otvorím knihu a na prvú stranu nakreslím malú čiernu mačku s ježatým mulletom, vyfukujúcu bublinu. Keď kresbu dokončím, zachichocem sa a knihu vrátim na miesto.

Tieto kresbičky sú pre mňa typické. Otec hovorieval, že sú takým mojím osobným podpisom. Keď som bola malá, pravidelne ich nachádzal po celom dome a ak som náhodou zabudla na pravidlá *nie po nábytku, stenách alebo podlahe*, z kuchyne sa ozýval jeho krik.

„Tu as encore fait des bêtises, Camille.“ *Zase robíš neplechu, Camille.*

S malými čiernymi mačičkami, hadmi alebo korytnačkami sa však naďalej stretával na tanieroch či listoch rastlín. V skutočnosti ho to ale nehnevalo. *Nikdy* ho nič skutočne nehnevalo.

Pri tej spomienke sa pousmejem.

Pero vrátim do vrecka a prejdem prstami po polici s knihami. Ani neviem, čo ma na ďalšej knihe tak zaujalo. Je to starý kúsok, ktorý už roky nikto nečítal. Všetky naše knihy dôverne poznám, no niečo na tejto konkrétnej dnes upútalo moju pozornosť.

Má tmavomodrý koženkový chrbát s nápisom *Le Passeport*, čo je nudný a pomerne nezvyčajný názov pre romantický román. Potom mi ale napadne nakresliť do knihy gorilu s kufrom a klobúčikom, preto ju rovno vyberiem z hornej police.

Keď ju však otvorím, z jej stránok čosi vyletí a dopadne to na podlahu. Vložím si pero naspäť do vrečka a zohnem sa po béžovú obálku. Zvedavo na ňu hľadím, otáčam ju v dlaniach a skúmam neúhladný škrabopis na prednej časti.

Je adresovaná žene: Emmaline Rochefortovej.

Horná časť obálky je roztrhnutá, takže keď pieseň v mojich ušiach naberie pomalší rytmus a romantickejší tón, vrátim knihu do najbližšej police a nazriem do obálky. Vo vnútri je zložený kus papiera a malá štvorcová fotografia.

Mám pocit, akoby som narúšala čiesi súkromie, no nemôžem si pomôcť a oboje vytiahnem.

Párkrát otočím fotku v rukách a zahľadím sa na pár, ktorý sa z nej na mňa usmieva. Ide o mladého, pekného muža s rukou okolo krásnej brunetky. Obaja majú tváre rozťahnuté do širokého úsmevu, ktorý odhaľuje ich žiarivé, perleťovo biele zuby.

Pôsobia tak šťastne, že je pohľad na nich takmer bolestivý. Dvaja veľmi skutoční ľudia, ktorí zjavne spoločne prežívajú nejaký blažený okamih. Tejto malej fotografii

sa to podarilo zachytiť, takže mám pocit, akoby ma sami pozývali, aby som bola spolu s nimi súčasťou tohto momentu.

Na chvíľu odtrhnem oči od fotografie a zahľadím sa na list. Je to zložený kus béžového papiera, na ktorom nezostal takmer ani kúsok nepopísaný.

Hned' na samom vrchu je napísané „*Drahá Emmaline.*“

List je naškriabaný v angličtine.

„*Neviem na teba prestať myslieť,*“ začína. No ďalej už odmietam čítať. Bolo by to narušenie súkromia.

Keď list otočím, všimnem si na konci milý podpis: „*S láskou, Jack.*“

„Camille,“ zavolá na mňa Marguerite spredu.

Rýchlo strčím list, obálku aj fotografiu do vrecka bundy a zakričím, „J'arrive!“ Potom sa ponáhl'am dopredu, kde mi Marguerite podá zoznam nudných úloh.

Po zvyšok zmeny premýšľam nad listom a nad tým párom. Ako sa tá obálka ocitla v knihe v našom malom antikvariáte? A vôbec, kto dnes ešte píše zamilované listy?

Pokušeniu prečítať si ho takmer neodolám a vždy, keď mám voľnú chvíľku, vytiahnem ho z vrecka a prečítam si ďalší riadok.

„*Veľmi mi chýbaš. Nikdy som nečakal, že by som sa do teba mohol zaľúbiť. Prosím, vráť sa.*“

Počas obednej prestávky sa vyberiem do pekárne kúpiť si kiš. Robí v nej moja drzá spolubývajúca Ingrid a keď mi hádže obed, sotva ma pozdraví.

Bez slova si ho vezmem a vyjdem von, kde sa usadím za stôl a opäť vytiahnem list. Namiesto toho, aby som pokračovala v čítaní, prebehnem očami po adresách uvedených na obálke. Žena, Emmaline Rochefortová, musela žiť tu, v Giverny.

Muž, Jack St. Claire, má adresu v Paríži.

Prečo vôbec anglicky hovoriaci muž z Paríža píše list Francúzke z malej dediny? Odpoveď by sa mohla ukrývať v samotnom liste, no z nejakého dôvodu sa mi zdá zakázané čítať si ho. Je taký osobný. Taký intímny. Čokoľvek na ten papier napísal je určené len pre jej oči, a to aj napriek tomu, že sa nejakým záhadným spôsobom dostal do antikvariátu, v ktorom pracujem.

Možno sa ten list ale k Emmaline nikdy nedostal. Možno ho našiel niekto iný, otvoril ho, použil ako záložku a keď stratil záujem o jeho čítanie, zabudol ho medzi stránkami knihy.

Ale možno ho Emmaline prečítala a celý čas ho hľadá. Ak tá kniha roky ležala u nás na polici, kto vie, čo sa stalo s párom na fotografii?

Keďže sa nedokážem prinútiť prečítať si celý list, rozhodnem sa radšej vytiahnuť telefón a vyhľadať si ich mená.

Keď vo vyhľadávači Googlu zadávam meno Emmaline Rochefortová, v ušiach mi znie David Bowie a jeho *Starman*.

Samozrejme, nie je to jediná Emmaline Rochefortová na svete. Prechádzam stránku s výsledkami a nachádzam staršie ženy ale aj tínedžerky z rozličných kútov sveta. Nakoniec natrafím na jeden profil na sociálnej sieti, ktorý hneď aj rozkliknem.

Ako profilovku má nastavenú fotku s malým dievčatom. Hneď mi je jasné, že žena na obrazovke – s perleťovo bielymi zubami a srdečným, milým úsmevom – je tá istá žena ako na fotke. Je to až strašidelné. Nájst' cudzieho človeka online len na základe mena a jednej malej fotografie.

Skrolujem ďalej a zovrie mi srdce.

Chýbaš mi, Emma.

Navždy zostaneš v našich spomienkach.

Odišla si príliš skoro. Modlíme sa za tvoju rodinu.

Komentár za komentárom od neznámych ľudí na internete, akoby s ňou mohli takýmto spôsobom komunikovať aj po smrti. Prepadne ma pocit smútku.

Samozrejme, nie kvôli žene, ktorú ani nepoznám. Celá situácia mi však prinavrátila spomienky na stránku reštaurácie môjho otca. Jeden deň bola plná fotiek jeho vychýrenej pečenej ryby a ten nasledujúci ju zaplavili správy podobné tým, ktoré som práve prečítala.

Odišiel si príliš skoro.

Modlíme sa za tvoju rodinu.

Budeš nám chýbať, Laurent.

Správy, ktoré si už nikdy neprečíta, no plné smútku, ktorý jednoducho musel ísť von.

Sklopím zrak k fotografii na stole. Šťastný pár mi pohľad opätuje.

Žena na fotke je mŕtva.

Súdiac podľa komentárov na jej profile sa to stalo len pred dvoma rokmi.

Po zvyšok obednej pauzy – ale aj po nej – sa ponáram do života tejto ženy. Podarí sa mi preskrolovať sa cez všetky komentáre s prianím úprimnej sústrasti až k útržkom z jej skutočného života – k fotkám s jej dcérou, rozkošným batolaťom s jasnými modrými očami a hnedými vlasmi zviazanými do copíkov s mašľami po oboch stranách hlavy.

A potom konečne nájdem to, čo som hľadala. Fotka tejto krásnej ženy, rozkošného dievčatka a elegantného muža, spoločne stojacich na schodoch Sacré-Cœur. Sú zababušení vo vlnených kabátoch s čiapkami na hlavách, a rovnako ako na tej malej fotke na stole predomnou, vyzerajú šťastní.

Pôsobia zalúbene.

Hoci som si celý list neprečítala, to, že tento šťastný pár zostal spolu, mi prinieslo istý pocit úľavy. Aj keď ona

zomrela. Aj keď ich koniec nebol práve šťastný. Aj keď stále netuším, čo sa v tom liste píše, som rada, že sa vzali a mali dieťa.

Poobede sa snažím svoju malú obsesiu na čas odložiť, no po celý zvyšok dňa ju aj tak nosím so sebou. Keď o štvrtej skončím v práci, zastavím sa v obchode po nejaké jedlo a fľašu vína. Moja spolubývajúca nevarí, ani ma príliš neobťažuje, keď som náhodou v kuchyni alebo jedálni. Na druhú stranu si však uzurpuje miesto pri televízii v obývačke a púšťa si nahlas tie svoje nechutné reality šou.

Vyberiem si teda ďalší playlist a do varenia sa pustím so slúchadlami. Tentokrát mi do uší hrá grunge z 90. rokov, konkrétne Nirvana a ich *Heart-Shaped Box*. Ja si zatiaľ kreslím na etiketu od vína a čakám, kým sa mi uvaria cestoviny.

Celý čas premýšľam o tom páre. Ako si vôbec ľudia nájdu takúto lásku? Čo musela tá žena urobiť, aby si získala pozornosť takého pekného, zdanlivo úspešného a, podľa toho, ako ho vnímam, aj normálneho muža? Jediní chlapi, ktorým stojím za pohľad ja, sú divní starci alebo šovinistickí mladíci, ktorí vidia len prsia a zadok a úplne zabúdajú na to, že mám aj tvár a osobnosť.

Môj milostný život je taký katastrofálny, že už z princípu odmietam akékoľvek návrhy aj od mužov, ktorí

pôsobia celkom obstojne. Na každom mojom rande chýbalo akési hlbšie spojenie. Neuspokojím sa s pohodovým životom s niekým len preto, aby som mohla tvrdiť, že mám partnera. Chcem ohňostroje. Chcem, aby to bolo čarovné. Chcem niekomu hľadiť do očí a cítiť sa videná. Chcem si nájsť spriaznenú dušu.

Som rada, že si pekná žena na fotke našla lásku. Prájem jej to.

Keď pripravím večeru, odnesiem si ju do jedálne a prezerám si ďalšie fotky na ženinom profile. Robím to len z nudy a zvedavosti. Nie som žiadny stalker ani úchyl. Som do toho však tak ponorená, že si ani nevšimnem, že ku mne z obývačky pristúpila Ingrid.

„Čo to je?“ opýta sa a hlavou pokynie smerom k listu pod mojím telefónom.

„Nič,“ odvetím rýchlo a pritisknem si ho bližšie.

Urobí krok vpred a natiahne sa po ňom. V panike zanechám telefón aj vidličku, aby som zachránila list a fotografiu, pričom rozlejem víno.

Kým sa uisťujem, že je list v poriadku, Ingrid prevráti oči a potichu sa zasmieje. V tom momente si uvedomím, že som týmto listom, ktorý som dnes náhodne našla v nejakej knihe, trochu nezdravo posadnutá.

No mám pocit, že Emmaline a Jacka poznám.

Nehovoriac o tom, že držím v rukách niečo, čo kedysi patrilo jej. Niečo výnimočné. Čo ak Jack ten list hľadá?

Asi je smiešne, že vôbec uvažujem nad tým, že by tí cudzinci na fotke mohli pre mňa niečo znamenať.

Čo ak by som mu ten list vrátila? Väčšina ľudí by to asi nepovažovala za podstatné, no on ju zrejme miloval natoľko, že by preňho mohol byť dôležitý. Musí ním lomcovať zármutok a tento list by mu mohol poskytnúť aspoň nejakú úľavu.

Je to šialený nápad, no môj život je taký nudný a všedný, že sa bláznivých nápadov chytám ako záchranného lana. Bláznivé nápady sú pre mňa ako nádej. Takže prečo nie? Prečo by som nemohla ísť vlakom do Paríža a vrátiť tomu mužovi list, ktorý som našla?

Prečo nie?

Ak by bol môj, chcela by som, aby to pre mňa niekto urobil.

